

תלמודו בידו

דף כו עמוד א

א האם עם הארץ נאמן לומר שכלי חרס זה טהור לענין קודש, ומדוע ?

ב על אלו כלי חרס עם הארץ נאמן לומר שהם טהורים לקודש ?

ג גובה המס מטעם המלכות שהוא עם הארץ נכנס לבית לקחת משכון, האם נאמן לומר שלא נגע בשאר הכלים שבבית ?

ד גנב נכנס לתוך הבית, אלו כלים טמאים ?

ה על אלו כלים עמי הארץ שבירושלים נאמנים לומר שהם טהורים ?

א לפנים ממודיעים ט"ו מיל מירושלים: נאמן על טהרת כלים קטנים וקדרות וכוסות). שאי אפשר בלעדיהם, ואי אפשר לעשותם בירושלים מפני העשן. ונאמן רק על הכלים שיצר והביא עמו, והקונה ראהו נכנס עם הכלים. במודיעים: נאמן רק כשלא נפגשו קודם, וגם שאם לא יקנה עכשיו לא יזדמן אחר כך. כגון שהקדר נכנס לעיר מכיוון ירושלים, והחבר נכנס בדרכו לירושלים.

ב ריש לקיש: הניטלים ביד אחת, וריקים. [רש"י דחה הפירוש שפיו צר שאין אצבעו נכנסת]. ר' יוחנן: אפילו הניטל בשתי ידים, ומלא משקה של חולין [אך המשקה עצמו טמא]. ואפילו סודרו שטמא מדרס בתוך הכלי. אך על חבית, נאמן רק בירושלים.

ג גוי עמו: אף שנאמן הגבאי לומר שלא נכנס לבית, אינו נאמן לומר שנכנס ולא נגע. ונחלקו אם משום שפוחד שלא לחפש היטב בבית, מאימת הגוי החשוב שעמו. או שמפחד אפילו מגוי שאינו חשוב, כיון שיכול להלשין עליו למלך. אין גוי עמו: לענין קודש נאמן שלא נגע בשאר הכלים [ולתרומה ולמי חטאת, אינו נאמן].

ד כל הכלים הנמצאים במקום דריסת רגלי הגנבים, טמאים. גנב שעשה תשובה והחזיר כלי החרס, נאמן לקודש לומר שלא נגע בתוכו, וטהור.

ה לקודש: על כל כלי חרס ואפילו חביות, שאנשי לשכת הנסכים צריכים להם. לתרומה: ברגל נאמנים. שנאמר "ויאסף כאיש אחד חברים", בשעת אסיפה כולם חברים.